

8 februari 1963

Na bijna anderhalve maand van diepe, ijzige kou komt de temperatuur deze vrijdag net iets boven het vriespunt, maar de zon laat zich boven het Rotterdamse Zuidwijk niet zien. Buurtbewoners doen hun rondje langs de winkelstrip aan het Hijkerveld. Het zijn panden opgetrokken uit lichte bakstenen en voorzien van grote etalageruiten en brede luifels, met maisonnettes waar de winkeliers met hun gezinnen wonen. De winkelgalerij is een plek waar iedereen samenkomt en die voorziet in alle dagelijkse behoeften. Er zit een bakker, een drogist, een bloemist, een zuivelwinkel en een kapsalon, maar ook een woonwinkel, een ijzerhandel en een schoenmaker. Bij Lathouwers slaan bewoners kolen en olie in, om hun huizen tijdens die barre winter warm te stoken. Voor de lekkere trek is er de ijs- en patatzaak. Een zakje met vier bitterballen kost 25 cent.

Op de hoek zit de dansschool, waar 'tante' Ans jongeren hun eerste passen op de dansvloer leert. Vanaf daar loopt de winkelstrip door op het Brekelsveld, waar nog een groenteboer, een slager en een kruidenier gevestigd zijn. Ertussenin, op nummer 3, runt Barbara van der Hoff (38) haar sigarenzaak. Onder de luifel voor haar winkel hangt een rij kleine gloeilampen, in de etalage prominent een reclamebord voor sigarettenmerk Arsenal King Size. Aan de gevel zijn een brievenbus en

een tabaksautomaat bevestigd, met tientallen pakjes sigaretten achter glas. Volwassenen halen in de winkel hun rookwaar, schrijfgerei en prentbriefkaarten, kinderen geven er hun centjes uit aan snoepgoed. Onder glazen stolpen ligt zoetheit zoals trek- en sleuteldrop, salmiak, tover- en zuurballen en zoethout.

Barbara of Babs, zoals ze van jongs af aan wordt genoemd, is mijn oudtante, de zus van mijn opa. In 1963 is ze al een paar jaar weduwe. Haar man Gerard overlijdt na een lang ziekbed, terwijl zij zwanger is van hun vierde zoon. Ze is vastberaden om haar jongens en zichzelf op behoorlijke wijze te kunnen onderhouden. En om de kinderen een goede opvoeding te geven. Ze wil niet afhankelijk zijn van alleen het weduwepensioen waar ze recht op heeft. Ondernemend als ze is, begint ze twee jaar na het overlijden van haar echtgenoot haar eigen winkel.

Babs treedt de wereld monter tegemoet, zoals ze al haar hele leven heeft gedaan. In de oorlog, wanneer ze als tiener, met haar mulo-diploma op zak, werkt voor de snoepwinkel Jamin, weet ze altijd voedselbonnen te ritselen voor haar en haar familie. Ook nu is het haar in redelijk korte tijd gelukt om een drukbezochte winkel op te bouwen. De hardwerkende weduwe groeit uit tot een spil in de naoorlogse nieuwbouwwijk, geliefd in de buurt. Ook na sluitingstijd komen buurtbewoners vaak nog even een pakje sigaretten halen of wat geld wisselen. Geen probleem, want Babs en haar vier zoons – Hans (9), Marcel (8), Roeland (7) en Gerard (5) – wonen boven de winkel.

De meeste mensen redden zich in die latere uurtjes met de automaat voor de deur van de winkel aan het Brekelsveld. Als het ding kuren vertoont, bellen buurtgenoten aan aan de achterzijde van het pand, aan het Helmveld, waar eigenlijk de